

De reis doorheen het zwarte land was begonnen. (Blz. 67).

— De kleine is in het gasthuis te Boma!... De hemel geve dat hij er nog lang krank blijve!... Wat een geluk, wat een geluk!... En hij is ziek, erg ziek!... Dat is het bijzonderste.

De heer Daks ijde naar het telegraafbureau en zond onmiddellijk een telegram, hetwelk luidde:

« Kleine weergevonden. Is te Boma, Congo. Mag Daks volgen? Dadelijk onderrichtingen. »

Des avonds nog kwam het antwoord, kort maar duidelijk:

« Handel naar goedvinden, Gravin met alles tevreden. Geen geld sparen. Spoed ».

De heer Daks wreef zich vergenoegd de handen.

— De kans is aan 't keeren, zei hij. Morgen reeds ben ik op weg. En daar heb ik met Bel-

gen te doen. We zullen eens zien of die schobbejak van een Steadily, met zijn koninklijke behandeling en zijn onbeperkt krediet, me daar ook zal afschepen als te Algiers. Daar doe ik hem de doos indraaien en ik keer met den kleine naar Europa terug. Boontje komt om zijn loontje... Dat zal ik dien Engelschen menscheneter eens leeren... Garçon, eene flesch Moët!... Daar kan eene flesch champagne op af...

En de heer Daks stak eene geurige sigaar op en verdiepte zich in het verhaal van den *Petit Marseillais*, dat hij nu met gespannen aandacht nog eens herlas...

Janneken, in het sanatorium te Boma door de teederste zorgen omringd, genas spoedig en kon weldra naar de woning van den heer Steadily worden overgevoerd.

De Engelschman, die vroeger weinig aan-

dacht op den kleine had geslagen, zooals trouwens op al de lieden die bij hem in dienst waren, was nu plotseling, omdat hij veel van den Rosse hield, die hem de portefeuille met de kostbare teekeningen had kunnen terugbezorgen, ook gaan belang stellen in den kleine.

De knaap, die zeer gevoelig was, toonde daarvoor dan ook eene groote dankbaarheid.

De Rosse had natuurlijk het grootste gedeelte van den dag aan de sponde van zijn lijdend broertje doorgebracht en de heer Steadily was hem dagelijks komen bezoeken.

Dat Mol zijn vrijen tijd aan de twee knapen had gewijd, hoeft geen betoog.

Als Janneken geheel hersteld was, had de meester bevolen dat de knecht, de Rosse en zijn broertje zich in het schieten zouden oefenen, en onder de leiding van een neger, die van het eiland Madagascar, niemand wist hoe, in de hoofdstad van Congo was terecht gekomen, moesten zij trachten scherpschutters te worden.

De Rosse was op korten tijd zijnen leermeester de baas en wist op groote afstanden, met vaste hand en geoeffend oog, het doel te treffen.

Mol kon ook nog al goed met het geweer om, maar Janneken was een doorslechte leerling. Het gelukte hem zelden naar de regels der kunst aan te leggen en zijn kogel geen halven meter van het doel af verloren te zenden.

Eenen namiddag dat hij door zijne onkunde door den heer Steadily werd berispt, die nog eens herhaalde dat hij vergde dat al degenen die hem op zijnen tocht zouden vergezellen goede schutters moesten wezen, zei Mol:

— Lezen kan hij beter!

De meester keek den knecht ondervragend aan en deze verhaalde hem hoe hij op de boot de kleine had leeren lezen en hoe Janneken zich in het sanatorium in die kunst had weten te volmaken.

— Dat is zeer mooi, zei de heer Steadily, maar ik geloof niet dat leeuwen of tijgers, wilde dieren of kwade negers met een hoofdstuk uit 't een of 't ander boek zullen op de vlucht te drijven wezen, alhoewel er boeken zijn die eenen neger zouden doen weggloopen... Gelukkiglijk kan de knaap vertrouwen stellen in 't geweer van zijn broeder... Als ik ooit geluk in mijn werk, en we keeren naar Europa terug, dan zal ik den kleine nog iets anders laten leeren dan boeken lezen...

— Zou het dan kunnen zijn, Mijnheer, dat

we nooit naar Europa, naar Frankrijk wederkeeren?

— Gekke vraag, jongen... Als ge met de «Zeemeeuw» naar den kabiljauwkelder, zooals de kapitein het heette, zoudt gegaan zijn, of wij verplicht waren geweest u op te eten, dan zoudt ge niet naar Parijs teruggekeerd zijn, he?... Hetzelfde zou waar zijn, als een leeuw u oppeuzelen of zoo'n zwarte deugniet uw schedel boven de deur zijner hut zou hangen... En dat kan allemaal gebeuren...

— Een schoon vooruitzicht! bromde Mol.

— Geene opmerkingen, dat weet ge!

— U laten oppeuzelen zonder opmerkingen, of uw schedel boven de deur laten ophangen, zonder iets te zeggen! Dat ze er maar eens mede beginnen! Wat zegt gij, Rosse?

Deze laatste opmerkingen maakte Mol buiten de kamer van den meester.

— We verwachten ze, was het antwoord... Weet ge dat we binnen acht dagen vertrekken?

— Wie zegt dat?

— De meester.

— Dan is de boot nog niet hier.

— We wachten er niet naar.

— Ze moet nog talrijke voorwerpen voor den meester uit Europa naar hier brengen.

— Ja, maar wij gaan met het eerste gedeelte onzer karavaan en met den heer Steadily op weg. Het tweede gedeelte wacht op de boot en komt achter ons, langs de voorgescreven baan.

— En weet ge ook waar we naartoe gaan?

— Naar 't hartje van den Congo.

— Gij zijt tegenwoordig de vertrouweling van den meester. Weet gij ook wat we in dat hartje gaan uitrichten?

— Jagen, visschen, met negers vechten, op onzen schedel en de deuren der hutten acht geven, terwijl de heer Steadily weer zal lijntjes trekken, rondkens maken, en alle aardige streken uithalen. Wat zouden we daar nu al anders kunnen doen!

— Nu weet ik nog evenveel.

— Het kan mij niet schelen... 't Zal er in ieder geval zoo goed zijn als op den zolder van vader, en we zullen er wel zoo rustig slapen als in de kist op de trap, en rammel zullen we er niet krijgen. Is dat niet zoo?

— Toch wel.

— Daarom: leve de Congo!... En nu ga ik nog eenige blauwe erwtjes verschieten met Tarara... Zoo heb ik dien zwarten deugniet gedoopt... Ik kan zijn helschen naam niet ont-

houden... De duivel zijn grootmoeder heeft nog zoo geen leelijken «van»!... Tarara gaat met ons mede... Hij is de aanvoerder der eerste karavaan...

— Zooveel te beter... 'k Geloof dat hij min of meer te vertrouwen is.

— Hij is een brave kerel, melk en brood... Neen, dan zou hij wit zijn... 'k Zal maar zeggen: koffie en brood!...

Zooals de Rosse het mededeelde aan den knecht, had de heer Steadily besloten een achttal dagen later Boma te verlaten met een gedeelte zijner karavaan.

Onder toezicht van den Engelschen consul, die Mol's meester met zooveel eerbied en voorkomendheid had bejegend als dit elders het geval was geweest, had Steadily mannen aangeworven, om zijne pakken en zakken te dragen.

De neger van Madagascar, die de jongens had leeren met het geweer omgaan, en die als taalman dienst zou doen, werd tot hoofd der karavaan benoemd.

De Engelschman was een groote menschenkenner, die zijne evenaasten, al hadden ze ook een donkerkleurige huid, op het zicht wist te schatten.

Hij had in de goedge oogen van den neger gelezen, dat deze een trouwe kerel was, die hem zeer veel dienst zou kunnen bewijzen bij de verschillende volkstammen, die hij op zijnen tocht zou ontmoeten.

Daarom stelde hij Tahara, door den Rosse Tarara gedoopt, als leider aan van het troepje soldaten en pakkendragers, die hij noodig had om tot in het hartje van Congo door te dringen.

In den tijd dat ons verhaal speelt, was Congo nog geen Belgische Kolonie, maar wel een onafhankelijken Staat, met Leopold II tot vorst.

Ook was het zwarte land toen op verre na nog niet wat het heden is.

Het zal voldoende wezen te zeggen, dat men nog niet begonnen was aan het leggen van den ijzerenweg, die tegenwoordig de reizigers over eene groote lengte kan vervoeren.

Boma, of beter m'Boma, die steeds eene voorname stad geweest is, omdat ze op de kruispunten van talrijke karavaanwegen gelegen, immer druk bezocht werd en zelfs een gekende plaats voor den slavenhandel was, Boma begon toen langzamerhand een Europeesch stadje te worden.

Eene schoone toekomst is dit plaatsje voor-

beschikt, daar het aan de monding der rivier ligt en schepen met den grootsten diepgang er kunnen aanleggen. Het is geroepen om een der eerste handelsteden van Afrika te worden.

Laat er ons nog bijvoegen dat in het hartje van Congo, als de heer Steadily er zich wilde heen begeven, nog vele wilde volkstammen leefden, die in den witten man een vijand zagen en hem dan ook als dusdanig bejegenden...

Op een gestelden dag, zeer vroeg 's morgens, stonden de mannen van Steadily's karavaan, met hunnen last naast zich, gereed om op te trekken en ontving de neger van Madagascar, dien wij voortaan, zooals de Rosse, Tarara zullen noemen, de laatste bevelen van den meester.

Deze laatste in een wit pak uitgedoscht en den lichten helm der Afrikaansche reizigers op het hoofd, maakte eene zonderlinge figuur, terwijl Mol, de Rosse en Janneken, die het zelfde plunje droegen, er flink voorstonden.

Bijzonderlijk Janneken, slank van gestalte en edel van gelaat, kwam nog rijziger voor in het witte kleed, en was eene oprecht lieve verschijning.

De blanken bestegen hunnen muilezel, namen plaats in het midden van den stoet, een paar woorden uit den mond van Tarara weerklonken, de negers grepen pakken, zakken en kisten, welke zij op het hoofd plaatsten, en op een tweede bevel zette heel de troep zich op weg.

De reis doorheen het zwarte land was begonnen.

Een paar dagen later legde de *Anversville* te Boma aan, en tusschen de reizigers die aan wal stapten, bevond zich de heer Oscar Daks.

Zijn eerste bezoek, in de Afrikaansche stad, was voor den onder-gouverneur, voor wien hij een brief van warme aanbeveling op zich droeg.

Deze ambtenaar ontving den heer Daks op uitstekende wijze.

Na de gewone groeten en plichtplegingen, vroeg onze Sherlock Holmes dadelijk:

— De heer Steadily, de Engelschman, die met de «Zeemeeuw» schipbreuk leed en door de «Stanleyville» hier werd gebracht, verblijft toch te Boma?

— Hij heeft hier verbleven.

Daks voelde zijne beenen zwaar als lood worden.

Hij moest naar adem snakken.

— Hij is niet meer te Boma? kon hij met moeite uit zijne door de aandoening als toegeschroefde keel krijgen.

— Neen. Een paar dagen geleden is hij vertrokken.

Had de heer Daks op dit oogenblik niet op een stoel gezeten, hij zou gevallen zijn.

Begon het noodlot weer opnieuw zijne klauwen naar hem uit te steken?

— Vertrokken? Kunt ge me zeggen naar welk land hij gegaan is, naar welke stad?

— Hij zal nog zoo spoedig niet weg zijn uit Congo. Hij doet een ontdekkingsstocht in ons land.

— Dat is nog erger! kreet Daks.

— Hoedat?

— Dan kan ik hem niet nazetten.

— Wilt ge dat doen?

— Natuurlijk, waarom anders zou ik hier zijn?

— Hebt gij hem dan iets zoo belangrijks te zeggen?

— Hij is een kinderroover! zei Daks, die in zijne wanhoop niet meer op zijne woorden scheen te letten.

— De heer Steadily?

— Ja.

De consul keek den man aan, met blikken die duidelijk te kennen gaven, dat hij begon te begrijpen eenen gek voor zich te zien.

— Ik zal u zeggen, mijnheer de Consul, wat mij hier heeft gebracht.

En kort en bondig verhaalde hij hoe het zoontje van de gravin opgelicht en te Antwerpen ontdekt werd, naar Parijs ging met de Olinkeys, door den heer Steadily medegenomen werd naar Algiers en thans met hem op weg was doorheen het zwarte land.

— Inderdaad, zei de consul, de twee knapen vergezellen den reiziger. De kleinste, die dan het zoontje van de gravin moet zijn, heeft lang in ons sanatorium verbleven. Een zonderlinge geschiedenis! Mag ik u een goeden raad geven?

— Ik zal er u dankbaar voor wezen, mijnheer de Consul, zei Daks.

— Wees voorzichtig. Tracht den heer Steadily, als ge hem ontdekt, voor uwe zaak in te nemen en van hem door overreding te bekomen dat hij u het knaapje toevertrouwe. Pleeg geen geweld, want de heer Steadily is een machtig Engelsch onderdaan, die het u leelijk zou kunnen betaald zetten!

— Gij ook! kreet de heer Daks, en dat op een toon, die wel dezelfde moest geweest zijn

als toen Julius Cesar, die tusschen zijne moordenaars zijn stierfzoon Brutus herkende, uitriep: «Gij ook mijn zoon!»

— Ik heb van mijnen Engelschen Collega vernomen, hoe de heer Steadily door de Britsche regeering wordt beschermd en daarom roep ik er uwe aandacht op in. Gij moet voorzichtig zijn. Als ik u soms bij 't een en ander kan behulpzaam wezen, ik ben steeds bereid u dienst te bewijzen.

Hiermede liep het bezoek af en een paar oogenblikken later stond de heer Daks, hopeeloos, ten einde raad, in eene der straten van Boma.

— Weer te laat, zoo bruieste het onder zijne hersenpan... Altijd te laat!... De kerel doet eene ontdekkingsstocht in Congo... Tracht nu maar eens een deugniet te vinden, die in een vreemd, wild land op ontdekkingsstocht is!... En hij heeft, volgens loffelijke gewoonte, natuurlijk niet gezegd langswaar hij zich heeft op weg begeven!... Nu heeft hij mij den pas geheel en al afgesneden... Twee dagen te laat! Twee dagen!... 't Is om een ongeluk te doen!...

De heer Daks begaf zich aan boord van het stoomschip, om voor het reisgoed te zorgen.

Terwijl hij zich daar bevond hoorde hij eene samenspraak, in 't zuiver Antwerpsch, die zijn hart zoodanig van vreugde deed kloppen; dat hij bang was dat het zou barsten.

— He, Jef, al die balen met eene roode ster gemerkt moeten naar de kade, en niet verder. Ze komen het goed daar opladen. Het is voor een Engelschman, een zekeren heer Steadily.

— Er is nog al wat! Die gaat zeker eenen bazar openen te Boma?

— Neen, Sus, hij gaat de negers beschaven met al die koopwaar. Hij trekt het land in.

— Veel geluk er mede.

— Als zijne hespen maar niet gerookt worden in eene negersschouw.

— Ze zullen ze zoo wel binnenspelen, zonder rooken!

De heer Daks hield de balen en koffers, met eene roode ster gemerkt goed in 't oog, en als ze op de kade gestapeld waren, week hij er geen meter van af.

Korten tijd daarna kwamen een blanke en een neger, vergezeld van verschillende pakdragers, die koopwaren wegnemen.

De heer Daks knoopte dadelijk een praatje aan met den blanken man, die een ambtenaar van den Congostaat bleek te wezen.

— Al dat goed is voor den heer Steadily bestemd? vroeg hij.

— Zooals ge zegt.

— Hij is reeds vertrokken?

— Inderdaad.

— Die waren blijven dan liggen, tot de heer Steadily terugkeert?

— Geenszins. Hij zal ze binnen enkele dagen, eenige honderden uren ver, in ontvangst nemen.

— Ze worden hem achterna gezonden?... Rookt u ook?...

De heer Daks had zijn sigarenkoker te voorschijn gehaald en bood den beambte eene sigaar aan.

— Ik dank u... Ge schijnt belang te stellen in den heer Steadily... Een zonderling man!.. Ge kent hem?... Nu, dan moet ik het u niet zeggen... En rijk als 't water diep is... Ik heb op 't Engelsch consulaat vernomen, dat hij door lange armen beschermd wordt, zeer veel te zeggen heeft.

— Nog al een! dacht de heer Daks.

De sigaar had de tong van den beambte los gemaakt en hij vervolgde:

— Een gedeelte van de karavaan van den heer Steadily is een paar dagen geleden vertrokken... Het andere gedeelte, hetwelk ik moet inrichten, gaat morgen op weg... Die pakdragers en soldaten moeten snel vooruit, om te trachten de andere in te halen... De zwarte schobbejak, die hier naast me loopt, is de leider der bende... De heer Steadily heeft ongelijk gehad geen blanke te gelasten met het bevel over den troep... De hemel weet of hij wel ooit zijne goederen zal te zien krijgen... Er zijn geen grooter dieven dan die zwarte jakhalzen!... Hij heeft het zoo gewild en moet dan ook de gevolgen dragen!...

Het gelaat van den heer Daks, hetwelk sinds zijn bezoek bij den Consul, eene groote ontevredenheid uitdrukte, helderde plots op, en zijne oogen schitterden.

Zijn plan was zoo opeens getrokken.

— Ik ben een vriend van den heer Steadily, zei hij.

— Eene groote eer, Mijnheer.

— Ik heb met hem in Europa gereisd en ben met hem in Algiers geweest.

— Een geluk voor u, dat ge niet met «De Zeemeeuw» vertrokken zijt.

— Ja en neen. Ik had gaarne in die bange

oogenblikken aan de zijde van mijnen vriend gestaan... Ik zal trachten mij bij hem te voegen.

— Dan gaat ge wellicht met de karavaan mede?

— Ja.

— Ik raad u aan in dit geval een waakzaam oog te houden op dien zwarten nikker hier... Ik betrouw hem niet... Ge zult uw geweer of uw revolver noodig hebben, denk ik, als ge heelhuids tot bij den heer Steadily wilt komen. Als ge ziet dat hij niet gedwee is, schiet hem omver... Zoo zult ge pakdragers en soldaten voor u doen beven... Laat ge dien kerel maar even tegen u opstaan, zonder hem met veel ruwheid te tuchtigen, dan hebt ge niets meer te zeggen en bij de eerste gelegenheid de beste zenden ze u naar de andere wereld... Neem dus uwe voorzorgen...

— Mag ik de karavaan aanvoeren?

— Dat is te zeggen, als blanke zult gij de meester zijn, maar de werkelijke aanvoerder zal natuurlijk Toba wezen, vermits hij uw troep leiden moet, tenzij gij den weg zoudt kennen?

— Neen, dien ken ik niet... Ge hebt gelijk: de kerel kan mij brengen waar hij wil.

— Daarom dient ge veel krachtdadigheid aan den dag te leggen.

De heer Daks bood den beambte een glas wijn aan, de beambte evenzoo, 's namiddags gingen ze samen hun maal nemen, en 's avonds waren ze dikke vrienden.

In een vreemd land wordt er snel vriendschap gesloten door twee menschen van dezelfde ver afgelegene streek...

Het kwam dan ook niet in het brein van den staatsambtenaar op dat de heer Daks geen vriend kon wezen van den heer Steadily.

Daarenboven, waarom zou hij dan met de karavaan het land intrekken?

Als 's anderdaags, in den vroegen morgen, het tweede gedeelte van Steadily's troep, onder geleide van Toba de stad verliet, dan reed in hun midden, op eenen muilezel gezeten, de heer Daks, alweer op zoek naar het kind der gravin.

Zou hij thans gelukken?

Te Antwerpen was hij reeds zeker van zijn stuk, en nu verliet hij Boma, om het zwarte land in te trekken.

— Ik zal den knaap ontdekken, had hij gezegd, toen hij de zolderkamer van Jef Knaps

had verlaten, als moest ik Antwerpen het on-derst boven zetten, het heele land, heel Eu-ropa, al moest ik tot het einde der wereld gaan!

Het begon er nu wel op te gelijken!

Hij ging wel niet naar het einde der we-reld, omdat deze rond is en dus geen einde heeft, maar hij was toch op weg om een twee-de werelddeel door te trekken.

En zou het daar ophouden?

HOOFDSTUK XIII

EEN AVONTUUR VAN MOL

De karavaan van Steadily had onder het geleide van Tarara een grooten weg afgelegd, en 's avonds werden de tenten opgeslagen in de nabijheid van een dorp, waar de bewoners gedurig in betrekking waren met de blanken.

Ze werden er dan ook opperbest ontvangen.

Des anderdaags, in den vroegen morgen, begaven zij zich opnieuw op weg en kwamen tegen den middag aan eenen stroom, dien ze een heel eind zouden moeten afvaren.

De prauwen of roeibooten, waarmede ze varen moesten, lagen er gereed.

Het waren lange booten, aan wier achter-steven een soort hut, uit takken en loover samengesteld, voor de reizigers was overge-bracht.

Op de banken, in het andere gedeelte van de prauw, moesten de roeiers plaats nemen.

Mol was slechts met de grootste moeite te bewegen in de boot te stappen.

— Gaan we opnieuw het gevaar zoeken? vroeg hij. Kunnen we dien weg niet te voet afleggen? Wat gaan we nu eigenlijk in die wilde streken uitrichten? Als het zoover niet was ik keerde naar Boma terug... Neen, het water krijgt me niet meer te pakken!...

Het was maar toen de heer Steadily hem zei, dat hij nu reeds vijf minuten op hem wachtte, om de reis voort te zetten, en Mol begreep dat die vijf minuten drie frank boet vertegenwoordigden, dat hij er zich liet toe be-wegen in het vaartuig te stappen en bleek en bevend naast zijnen meester plaats te nemen.

De Rosse en Janneken werden in de loover-hut van de tweede prauw geherbergd en Ta-rara, die in eene derde, grootendeels met goe-deren geladen, het bevel voerde, gaf het tee-ken tot het vertrek.

De touwen werden losgemaakt, de riemen plasten in het water en de booten gleden voort.

De zwarte geleider riep opeens, zoo luid het hem zijne longen toelieten:

Hoëh! Hoëh!

En al de roeiers herhaalden in koor:

Hoëh! Hoëh!

Hoëh! Hoëh!

Weer riep de aanvoerder:

Hoëh! Hoëh!

En opnieuw klonk de stem der roeiers:

Hoëh! Hoëh!

Hoëh! Hoëh!

Wel twintigmaal werden die kreten, op den-zelfden toon, herhaald.

Dan zong, want het was een lied dat de negers uitschreeuwden, bij 't plassend geluid der riemslagen, de aanvoerder een regel, die nagenoeg beteekenen moest:

Wij varen! Wij varen! Wij varen!

Hoëh! Hoëh!

En het koor antwoordde:

Waarheen! Waarheen! Waarheen!

Hoëh! Hoëh!

Hoëh! Hoëh!

Tarara hernam:

Wie is uw meester?

Hoëh! Hoëh!

En in het koor klonken de zware stemmen van de negers:

De blanke man! De blanke man!

Hoëh! Hoëh!

Hoëh! Hoëh!

Uren lang, onder het roeien, werd dat lied voortgezet, traag, slepend, eentonig....

De zwarten maakten zelf de woorden en de zangwijze, die steeds dezelfde bleek, kwam hoogstwaarschijnlijk ook van een zwarten toonkunstenaar.

In 't begin klonk het lied vreemd, en ver-

mits dat al wat vreemd in onze ooren klinkt bij ons voor eigenaardig doorgaat, was het voor de reizigers iets « eigenaardigs » en luisterden zij er met welgevallen naar.

Maar, toen het bleef duren, immer op denzelfden toon, en zij zelf niet eens verstonden wat de negers tusschen hun slepend «Hoëh!» weefden, werden de reizigers zenuwachtig, en, hoe eigenaardig het dan ook was, deed het gezang onaangenaam hunne ooren aan.

De Rosse had reeds verscheiden malen ge-
roepen, met al de kracht zijner longen:

— Mond houden!... Bek toe!...

Maar de negers verstonden geen Vlaamsch en « hoëdden » maar voort.

— Als ik mijn harmonica maar had, zei de Rosse, ik zou hun eens iets laten hooren!... Zullen die verwenschte kerels nu niet uitscheiden!... Ik zou willen wedden, dat ze mijne ooren reeds afgezaagd hebben.

En hij keek onder de bank, als om naar zijne ooren te zoeken.

— Schoon is het in geen geval, zei Janneken.

— Willen wij de Brabançonne eens zingen?

— Ja... Wie weet luisteren ze niet.

— En zwijgen misschien.

— Een... twee... drij...

Luidkeels hieven de jongens het Vaderlandsch lied aan maar vermits ze Belgen waren, kenden ze de woorden niet, en klonk het uit hunnen mond:

— Tara-rara ta-rara rara-rarieren...

De roeiers keken niet eens om.

— Wilt ge gelooven, zei de Rosse, dat we met onzen tara-rara al zoo schoon zingen als die blinkdoozen daar!...

— Maar we trekken het zoo lang niet...

— Als ze blijven voort gaan met huilen doe ik mijne schoenen uit en 'k smijt ze naar hunnen kop met moorkenshaar!... Ik ga dien eersten daar, met zijnen gepotlooden rug, eens vragen of hij als 't hem belijft zijn bakhuis wil houden.

De Rosse stond op en tikte den roeier, die vóór hem zat, even op den schouder.

De neger wendde het hoofd om.

— Mijnheer van Zwarteghem, zei de guit, zou het met uwe goedheid overeenkomen uwe tong achter uwe tanden te houden?

De zwarte liet zijne helderwitte, groote tanden zien, deed zijne oogen als biliarbollen in hunne kassen draaien, en grinnikte eens.

Dan keek hij weer voor zich en zijn riem hanteerende, riep hij nog luider:

— Hoëh!... Hoëh!...

— Ge zijt er zelf een! kreet de Rosse. Hoëh! Hoëh!

— Zeg eens, Mondje-pek, luister nog eens.

De neger keek opnieuw om en liet zijne tanden glinsteren en zijne oogen heen en weer bollen.

De Rosse plaatste zijn wijsvinger dwars over zijn mond, om te beduiden dat de zwarte zwijgen moest.

Deze knikte « ja », wees met zijn vinger op zijne lippen en begon te keelen, dat hooren en zien verging.

— Zou de kerel dat nu met opzet doen? vroeg de Rosse... Ge zoudt het zeggen, want hij lacht als een rhinoceros, als ge hem oplegt te zwijgen... Wij zullen het eens op een ander manier beproeven, want hun zwart schreeuwgat houden moeten ze!...

Hij stond recht in de prauw en riep luidkeels:

— He, Mol!... Mol!...

— Zeg het maar, riep de knecht van uit de andere boot.

— Is er nu toch geen middel om die zagemannen den bek te snoeren?

— Ja, er is er een!

— Hoe?

— Ik heb het aan Tarara gevraagd... Als ge wilt, zei hij, zal ik ze doen zwijgen, maar dan roeien ze niet meer en de boot blijft om zoo te zeggen stil liggen, als de stroom ze niet naar den oever drijft, waar ge ze niet meer uit het watergewas zult los krijgen... Als de zwarte zangers dezen avond gaan slapen, hebben we veel kans dat ze zullen zwijgen, zegt Tarara!

— Als ze niet droomen dat ze moeten roeien!!

— Daar had ik nog niet aan gedacht.

— Ik geloof dat we zullen moeten doen zooals de menschen die geen tabaksgeur kunnen verdragen en in een vertrek zitten waar men aan 't rooken is... Er blijft hun dan niets over dan zelf eene sigaar of sigaret op te steken... Wij kunnen dat negersgezag niet langer aanhooren: wel laat ons medezingen... Een, twee, drij...

En samen zongen de twee knapen:

Hoëh! Hoëh!

Hoëh! Hoëh!

De Rosse maakte woorden op de aangename zangwijze en schreeuwde het uit:

De zwarte zijn zoon'n zagemannen

En wij zingen meê.

Hoëh! Hoëh!

Zoodra de zon verdween en het pikdonker was, zonder avondschemering, zoo plotseling, stuurden de negers hunne booten naar den oever en kropen aan wal, waar ze den nacht doorbrachten.

De blanken bleven onder hun looverdak in de prauw slapen, voor zooveel ze dien eersten nacht de oogen konden sluiten.

Allerlei geruchten en geluiden, uit de wouden, langsheen de rivier, deden hen opschieten uit den slaap, zoodra ze waren ingedommeld, en ze waren uiterst tevreden als de dag weer opdaagde, daar heel en al wakker blijven te verkiezen is boven zulk eene rust.

De riemen plonsten weer in het water en het lied werd opnieuw hernomen, op denzelfden toon en met hetzelfde refrein als de eerste maal.

— Dat moeten wij hebben, zei de Rosse. Zoo zullen we wel in 't slaap gewiegd worden.

En, inderdaad, onder 't slapend gezang en het regelmatig geluid der riemen, sloot Janniken de oogen en liet het hoofdje tegen den schouder van den Rosse zinken en lag deze laatste eenige stonden later ook in de armen van Morpheus...

Wellicht draagt de God van den slaap in Congo een anderen naam, maar 't moet toch dezelfde zijn, daar de Goden van de Oudheid onsterfelijk waren.

Vijf dagen en vijf nachten brachten de reizigers aldus door, en 't was dan ook met een ware zucht van ontlasting, dat ze de prauwen verlieten, om de reis langs het land voort te zetten.

Ze moesten door een groot woud, om den weg merkkelijk in te korten, en dat ging met vele moeilijkheden en hindernissen gepaard, want op sommige plaatsen, waar het groot wild zich geen weg had gebaad of de slingerplanten opnieuw de baan hadden ingenomen, moesten ze soms met de bijl hakken, om er door te komen.

Met veel ijver kapten de zwarten er op los en de Rosse had er plezier in mede den strijd te voeren tegen de lianen, die tusschen de boomen als eene gordijn hadden gevormd, om allen verderen toegang tot het woud te be-

letten, toen hij plots een kreet van pijn slaakte en achteruit sprong.

— Een dier heeft mij gebeten! kreet hij. Hier aan mijnen pols!

Tarara lachte.

— Vindt gij dat zoo plezant? vroeg de Rosse. Het is misschien eene slang.

— Neen, zoo legde de aanvoerder hem uit, het is een slingerplant, die met dikke doornen voorzien is, tusschen de andere lianen hangt, en spieren schijnt te bezitten, want zoodra ge er aan raakt kronkelt een gedeelte zich op zich zelf rond en steekt den vijand... Het kan geen kwaad.

— Maar 't doet zeer! zei de Rosse.

Toen het avond ging worden, geraakten zij uit het woud en er werd besloten aan den zoom van dit laatste het kamp op te slagen, des te meer dat ze een weinig verder eene rivier hadden door te waden en langs eene kraal te gaan waar ze het opperhoofd van den stam moesten gaan begroeten, wilden ze geene vijanden maken, die hun veel last zouden kunnen aandoen.

Niet zoodra waren ze begonnen aan het oprichten van hunne twee tenten, of eenige zwarte kerels kwamen in een troepje op de blanken af en noodigden de reizigers uit een bezoek te brengen aan hun opperhoofd.

Ze boden in zijnen naam de witte broeders een verblijf aan in de kraal.

Eene kraal is een soort dorp, waar een aantal hutten bijeenstaan, en omringd van eene afsluiting, meestal eene haag, die de inwoners min of meer tegen de wilde dieren beschermen moet.

De heer Steadily, vergezeld van Mol en onze twee jongens, begaf zich onmiddellijk bij den zwarten vorst, waar hij een allerbest onthaal vond. De Engelschman bood den aanvoerder een paar geschenken, bestaande uit helder gekleurde stoffen, en ontving, kort na zijne terugkomst in het kamp, vanwege het opperhoofd een tegengeschenk.

Een gansche troep zijner onderdanen kwam naar de tent van den heer Steadily en bracht de eene een koppel schapen, de andere gevogelte en eieren, de derde visch en vruchten, te zamen levensmiddelen genoeg om er gansch de karavaan eene heele week meê in 't leven te houden.

— Dat zijn nu ten minste toch blinkdoozen die iets voor ons over hebben, zei de Rosse. Als ge in ons land aan den burgemeester van de een of ander kraal zoo'n paar baaien

De tijger liet een langgerekt gehuil hooren. (Blz. 75).

rokken moest schenken, zoudt ge geen schapen van hem krijgen... Ik geloof dat een koopman in baaien stoffen hier rijk zou kunnen worden.

— Of eene schoone verzameling schapen bijeen krijgen! sprak Mol. Deze dieren hebben hier geene groote waarde en baaien stoffen worden duur betaald... Alles heeft waarde, naar gelang er weinig of veel van te vinden is... Als er meer goud gevonden werd in de mijnen dan koper, dan zou het koper het kostbaarste metaal zijn...

Er werden eenige vuren aangelegd rond het kamp, om de wilde dieren op afstand te houden, en een drietal negers op schildwacht geplaatst, minder om de tenten te bewaken dan wel om de vuren te onderhouden.

De reizigers begaven zich ter ruste.

In de tent van den heer Steadily sliepen de meester, Mol en de twee knapen; in de ande-

re, die zeer klein was, Tarara en een zwarte kok, die gelast was voor de blanke mannen te koken en te smoken.

De pakdragers en soldaten strekten zich doodeenvoudig uit op den grond en genoten daar een geruster en verkwikkender slaap dan vele beschaafde lieden op een donzen bed.

In het woud lieten honderden geluiden zich hooren waartusschen het gebrul of het gehuil der roofdieren...

Mol kon geene rust vinden...

Hij luisterde met aandacht naar al die geruchten buiten, en dan scheen het hem alsof hij het roepen van een der wilde woudbewoners beter en beter vernam, zeer dicht bij de tent hoorde, en rees hij overeind, er zich aan verwachtende een leeuw of een tijger te zien binnendringen en op hem toespringen...

Het zweet leekte dan in dikke droppels van zijn voorhoofd...

Dan dacht hij dat de zeildoekenwand der tent bewoog, hoorde hij een geknabbel als van een dier op den grond, daar waar zijne legerstede geplaatst was, en dacht iederen oogenblik de klauw van een of ander beest in zijn been of in zijn arm te zullen voelen...

Bevend van angst kroop hij dan tot op den anderen kant zijner matras, zoodat hij meer met zijn lichaam op den grond lag dan op zijn rustbed....

Dan weer sloot hij even de oogen, en zag dan hoe eene reusachtige spin, bijna zoo groot als hij zelf, met afgrijselijke lange, dikke, vettige pooten, met haar begroeid en eindigend in tangen, als die van eene kreeft, naar hem toekroop, over zijne beenen heen, tot op zijne borst, waar ze hare pooten in zijn vleesch plantte, en neep, neep als om er de stukken uit te halen, terwijl hare gloeiende groene oogen als vuur schoten...

En hij ontwaakte, naar adem snakkend, met de twee handen op de borst, alsof de spin er werkelijk zat en hij ze wilde afweren...

Eene dikke duisternis heerschte in de tent...

In het woud lieten de dieren, op rooftocht uit, zich nog immer in al hun verschillende geluiden hooren...

— Was het maar al morgen! zuchtte Mol... En die anderen slapen alsof ze thuis waren!

Inderdaad de heer Steadily snorkte zoo luid, dat het gerucht door de afsluiting van het zeildoek drong, welke de tent in twee verdeelde. De Rosse ronkte even gerust en Janneken die tegen het bed van Mol lag, haalde regelmatig adem, zoodat zijn slaap door niets gestoord scheen.

Mol keerde zich nog eens van zijn linker op zijn rechter zijde en sloot weer de oogen.

Daar hoorde hij plots gerucht in het gedeelte der tent waar de heer Steadily sliep.

Hij spitste de ooren...

Zijn meester slaakte een kreet.

Mol dacht dat hij weer even geslapen en gedroomd had.

Maar een tweede kreet volgde.

De knecht kroop op handen en voeten recht.

Er klonk een revolvershot...

Mol greep zijn pistool.

Op hetzelfde oogenblik werd het zeildoeken schutsel als opgelicht en sprong een wezen, mensch of dier, op den knecht toe en wierp zich tusschen zijne beenen...

Was het nu eene overprikkeling der zenuwen, het gevolg van dien rusteloozen, vreese-

lijken nacht, die Mol heel en al van stuk had gebracht of was de jongen een bang mensch van natuur, dat is niet te zeggen, maar wat daar nu ook van wezen mocht, de knecht liet een vervaarlijk gegil hooren en vluchtte met het onbekende wezen, dat zich tegen hem had geworpen, naar buiten, al worstelend om het eerste uit de tent te komen...

Zonder zich rekenschap te geven van hetgeen hij deed, door den angst als voortgezweept, liep hij buiten het kamp het woud in.

Hij hoorde duidelijk hoe het beest, dat hij nog niet had kunnen zien, hem naholde en hoe de negers, die op schildwacht stonden, zonderlinge kreten uitstootten.

Nog een paar stappen, dacht hij, en het dier grijpt me vast, slingert mij op den grond en mijn laatste oogenblik is gekomen.

Nu hoorde hij niets meer achter zich.

Buiten adem bleef hij staan.

Geen geluid meer.

Hij durfde even het hoofd omwenden.

Niets te bespeuren, buiten eenige boomstammen welke vlak naast hem stonden en daarachter een zwarten nacht.

Was hij gered, had het dier de jacht opgegeven, was het wegens de eene of andere reden op de vlucht gegaan.

Zijne vrees verminderde een weinig, hij haalde vrijer adem.

Maar nu zag hij ook al het hachelijke van zijn toestand onmiddellijk in.

Hij begreep dat hij door den angst gedreven eene daad had begaan die hem duur zou kunnen kosten.

En weer greep dezelfde angst hem aan.

— Terug naar het kamp! zoo klonk eene geheime stem in zijn binnenste. Terug naar het kamp of gij zijt verloren!

Hij keerde in vliegende haast op zijne stappen terug.

Maar, olifanten en ander groot wild hadden langs alle zijden het woud doorkruist en zoo kwam het dat verschillende wegen er doorheen liepen.

Mol verkeerde in den waan dat hij naar het kamp ijld, maar toen hij geruimen tijd had geloopt en geene vuren zag, begreep hij dat hij een verkeerden weg was opgegaan, wellicht dieper en dieper in het woud doorgedrongen was.

Goede raad was nu duur.

Het kille angstzweet brak hem uit.

Als hij niet bij toeval de baan terugvond, dan was hij een man des doods.

Menschen zou hij in dat maagdelijk woud wellicht niet ontmoeten.

En, was dit wel het geval, dan zouden het tien tegen een boschbewoners zijn, die nog nooit eenen blanken hadden gezien en hem zouden aanvallen, dooden, misschien wel opeten!

Daarbij, alles op zijn beste genomen, zouden de negers hem toch den weg niet kunnen wijzen naar het kamp, en zulks om twee afdoende redenen.

Mol kende immers hunne taal niet en wist daarenboven niet waar de heer Steadily zijn kamp had opgeslagen, hoe die plaats heette.

Al die gedachten warrelden in het brein van Mol dooreen.

Hij bleef op dezelfde plaats staan, hij dorst niet meer vooruit, niet meer terug.

Zijne beenen waren zwaar als lood.

Dan vóór hem, dan achter hem, dan weer links en rechts hoorde hij gerucht in het kreupelhout, de takken der boomen boven hem bewegen, en op korten afstand, langs alle kanten, de wilde dieren huilen, en hij stond daar alleen, van ieder verlaten te midden van dat levende woud.

Plots stond zijn hart als stil in zijne borst en kon hij om zoo te zeggen geen adem meer halen.

Van uit het struikgewas, vlak voor hem zag hij twee gloeiende punten.

Dit waren de oogen van een wild dier, die hem aangluurden.

Mol sprong terzijde, greep naar den stam van den naastbijzijnden boom en met de kracht en de behendigheid der wanhoop klauterde hij er tegen op.

Het was tijd, want op ditzelfde oogenblik zoefde er iets door de lucht.

Het dier was toegesprongen.

Mol kroop hooger en vond een steunpunt tusschen den stam en een dikken uitschietenden tak.

De tijger, want het was een allerschoonst exemplaar van dit diersoort, zette zich met de voorste pooten tegen den stam van den boom recht, en, begrijpende dat hij zijne prooi niet zou kunnen bereiken, liet hij uit zijn muil een langgerekt gehuil hooren.

Het sneed Mol door merg en been.

Het wilde dier liep eenige malen rond den

boom en legde zich dan, den kop op de voorste pooten, tegen den stam neer.

Nu en dan keek de tijger eens omhoog, maar gelukkig kon Mol dat niet bemerken, want zijn angst zou er onder vergroot zijn, wijl de blikken van het wilde beest duidelijk schenen te zeggen:

— Ik heb tehuis een wijfje en twee jongen en ze hebben me gezegd dat ik met iets lekkers moet terugkomen. Ik wil ze nu op een beafsteek van u vergasten. Ge ziet er mij een goed gevoed en lekker dier uit. Uit dien boom vallen moet ge op 't laatste toch en er is niets dat meer geduld heeft dan een tijgershuisva-der...

Kon Mol het dier niet zien, hij begreep toch wel dat het op hem loerde, hij hoorde het zelfs luid ademen aan den voet van den boom.

Waren de overwegingen van den tijger inwendig, Mol kon toch wel raden hoe het beest er over dacht.

Hoe lang hij op den boom zat, wist hij zelf niet, maar het scheen hem eene eeuwigheid als de dag in de lucht kwam...

Zoodra het licht in het woud doordrong, keek hij naar beneden.

Het was een prachtig dier dat daar lag uitgestrekt...

De tijger hief weer het hoofd op en keek Mol lang aan, om dan weer den kop op zijne pooten te leggen, alsof hij zeggen wilde:

— Doe maar voort: ik heb geen haast.

Mol had den blik afgewend.

— Ze hebben mij vroeger altijd gezegd, dat die roofdieren hunne prooi uit den boom kunnen kijken. Als ik hem in de oogen zie, dan kom ik naar beneden als een losgemaakte cocosnoot!... Hoe ga ik het aan boord leggen, om hier weg te geraken... Als ik maar lang genoeg kan blijven zitten, tot de tijger den moed opgeeft... Maar ik ben nu al zoo stijf als een plank!... En kom ik hier uit den boom levend beneden, zal ik dan het kamp terugvinden?...

Hij dacht terug aan hetgeen er des nachts was voorgevallen.

— Wie weet leeft er nog iemand van onze karavaan... Is het geen menscheter geweest die in onze tent was binnengedrongen?... Als ik wist, dat allen dood waren, dan gaf ik ook mijn ontslag als mensch... Dan liet ik mij uit den boom glijden en ik zou den tijger zeggen: Hier ben ik, begin me nu maar op te vreten...

Maar ze zijn misschien niet dood, en dan

komen ze mij wellicht hier opzoeken... Ze kunnen mij hier ontdekken... Er is nog een klein straaltje hoop, Mol, jongen.... En daarom laat ik mij voorloopig niet opeten.

Met het licht van den dag, was ook de moed van Mol teruggekomen.

Hij zag nog wel steeds in dat zijn avontuur alles behalve benijdenswaardig was, maar hij begon toch tevens te hopen op verlossing uit zijn neteligen toestand.

Daar dacht hij opeens aan zijn revolver, dien hij gegrepen had als hij uit de tent ijde.

Met veel moeite kon hij den tak ietwat van plaats veranderen en een kreet van blijdschap ontsnapte zijnen mond.

De tijger stak weer den kop op en blikte Mol aan, die opnieuw het hoofd afwendde.

Hij had zijn revolver in een zijner zakken ontdekt en hem te voorschijn gehaald.

— Dat zal dien gestreepten deugniet mischien van gedacht doen veranderen, dacht Mol. Als ik hem heel behendig de zes blauwe erwten, die hier in zitten, door zijnen pels jaag, dan heeft hij misschien geen lust meer om met mij te ontbijten. Opgepast, Mol!...

Hij liet zijn lichaam een weinig voorover hellen en mikte.

Op dit oogenblik wierp de tijger hem een woedenden blik toe.

Is het waar dat zulke wilde dieren hunne prooi met een doordringende kracht van hunne oogen uit den boom kunnen doen vallen, als aangetrokken door die blikken?

Of verloor Mol zijn evenwicht, met naar den tijger zoo laag mogelijk zijne hand te richten, om het dier des te beter te treffen?

Wat er ook van zij, op 't oogenblik dat de knecht het eerste schot ging lossen, stortte hij met een gil op den tijger.

Een ijselijke stond!

Mol was terecht gekomen op den rug van het dier, dat door dit onverwacht voorval, een oogenblik als bedwelmd scheen...

De knecht bewaarde op dien korten oogwenk zijne tegenwoordigheid van geest.

Hij richtte zijn wapen op de borst van den tijger, die zich loswong, en loste achter malkaar, zonder een second tusschenpoos, de zes schoten.

Dan, onder de overspanning zijner zenuwen, verloor hij het bewustzijn.

* * *

Wat was er nu eigenlijk gebeurd in de tent van den heer Steadily, welke wij met Mol

hebben verlaten, als er een revolverschot geknald had in het gedeelte door den heer Steadily ingenomen, en een dier zich op den knecht had geworpen en met hem als het ware gevochten om naar den uitgang te komen?

De heer Steadily kon niet slapen zonder licht, dat is in eene volslagen duisternis.

Meerdere menschen verkeerden in dat geval.

Hij had dan ook eene lantaren van een nieuw stelsel gekocht, die, met olie brandend, door eene schikking van dubbele spiegels en glazen, bijna het licht van een electrisch gloeilampje gaf.

Naast zijn veldbed, stond die lantaren en daarnevens lag de geladen revolver van den Engelschman.

In het hooge, droge gras, dat langsheen het woud groeide aan den zoom van hetwelk het kamp was opgeslagen geworden, huisden tal sokos, een soort tamelijk groote apen, die door de negers wel eens worden gevangen als ze nog jong zijn, grootgebracht en getemd en dan zoo trouw zijn als bij ons de honden.

Ze zijn slim en hebben dat met de menschen, en vooral met de negers gemeen, dat ze zeer diefstichtig van aard zijn.

Ze wandelen gewoonlijk, met de eene hand op het hoofd en in de andere een stok, in troepjes door het woud.

Een groepje dezer sokos, door de vuren wellicht aangelokt, waren ongemerkt het kamp genaderd en hielden niet ver van de tent krijgsgaad, om te weten of ze zich verder zouden durven wagen.

Dra hadden ze een besluit genomen en een hunner werd afgevaardigd om op verkenning uit te gaan.

Op handen en voeten, of beter gezegd: op zijne vier handen en zonder door de twee zwarte schildwachten bemerkt te worden, die misschien, na de lange dagmarsch die ze achter den rug hadden, hunne kijkers niet al te best openhielden, kroop onze soko tot bij de tent.

Hij lichtte het doek op, dat den toegang afsluitte en keek naar binnen.

In het licht der lantaren schitterde den loop van Steadily's revolver.

De aap kroop tot bij dat blinkende voorwerp en klauwde het vast.

Dieven zijn die sokos, zei ik reeds, en ze zijn verzot op al wat glinstert.

Dat hebben die Darwiniansche voorvaders ook al met hunne afstammelingen gemeen, want het grootste gedeelte der menschen, al weten ze dat al wat blinkt geen goud is, grijpen het eerst naar al wat schittert, glinstert of glimt!

De aap blikte van het wapen naar de lantaren en van de lantaren naar het wapen, nam de revolver in de eene hand en wilde met de andere het lichtgevend ding vatten.

Maar hij nam het bij het glas, dat zeer heet was, en brandde zijne vingers.

Hij stiet een kreet uit en liet de lantaren op den grond vallen.

De heer Steadily ontwaakte en rees over-eind in zijn bed.

Hij bemerkte het monster dat voor hem stond, een donker ruig behaard wezen, met een afkeerwekkend geel-bruin gelaat, dat een revolver in de hand geklemd hield...

De aap liet de revolver los...

Deze botste op den grond en daar de heer Steadily de gewoonte had, vóór hij te bed ging, den veiligheidsstok omhoog te halen, om steeds onmiddellijk het wapen te kunnen benuttigen, want als men uit den slaap opschiet kan de kleinste kleinigheid ons beletten te handelen zooals het behoort, — en, zoo ging de revolver af.

't Was dat schot en een kreet van den Engelschman, die Mol gehoord had toen de soko, die zijn heil in de vlucht zocht, op hem was komen toespringen en achter hem in het gras en in het bosch was geloopt...

Dadelijk was heel het kamp te been.

Toen de heer Steadily zegde wat er gebeurd was, begreep Tarara dadelijk dat men met een aap had te doen gehad.

De schildwachten werden door andere vervangen en onmiddellijk door Tarara veroordeeld om 's anderendaags vijf en twintig zweepelagen te ontvangen.

Dat voorbeeld werkte heilzaam op hunne plaatsvervangers, die de heilige belofte aflegden geen aap nog toe te laten in het kamp te dringen en de zoete rust van den meester te storen.

— Maar, waar is Mol? vroeg Janneken, toen ze zich weer opnieuw ter ruste wilden begeven.

Niemand had tot op dit oogenblik aan den knecht gedacht.

— Inderdaad, zei de heer Steadily, waar is mijn knecht.

Er werd overal luide op den jongen geroepen en overal naar hem gezocht, maar Mol antwoordde niet en werd niet ontdekt.

— Wat beteekent dat nu! kreet de heer Steadily. Gaat die ons nu weer een onvoorzien spel leveren! Een mensch zou, om goed te doen, geheel alleen op reis moeten gaan!

— Hij moet van schrik gevlucht zijn, sprak de Rosse. Ik ben daar straks ook op 't punt geweest het hazenpad te kiezen.

— Ik heb mijn hoofd onder het deken gestoken, zei Janneken.

— Als Mol gevlucht is en hij heeft den weg der kraal niet genomen, dan is hij reddeloos verloren, zoo oordeelde Tarara, want in het bosch wordt hij onvermijdelijk door de wilde dieren gedood en verscheurd.

— We moeten hem gaan zoeken, zei de Rosse.

— Ik zal een paar man naar de kraal zenden... Is hij daar niet...

— Dan trekken wij het bosch in.

— Dat zou gek wezen, eene zelfmoord mogen heeten... Hoe zoudt ge iemand in zulk een groot woud vinden... En onze zwarten zult ge niet meê krijgen, al dreigdet ge met den dood... Zij kennen de gevaren, des nachts in zulk een uitgestrekt en dicht bewassen bosch, waar men in den dag nog niet veilig is... Laat ons hopen dat Mol in de kraal zal wezen of niet te ver gevlucht is, zoodat hij door onze vuren geleid terug naar het kamp zal kunnen komen...

Met angst en beklemd gemoed werd op de terugkomst der negers, die naar het dorp der zwarten waren uitgezonden, gewacht.

Toen zij terugkwamen en wisten te vertellen dat men in de kraal niets kon zeggen betreffende de richting die Mol had genomen, daar men er hem niet had gezien, deed de Rosse nog eene poging om den heer Steadily er toe te bewegen met zijne soldaten op zoek te gaan naar den verdwenen knecht.

De meester raadpleegde echter den leider der karavaan, en daar Tarara nogmaals wees op het onzinnige van zulk een tocht, waarmede men nutteloos eenige menschenlevens zou in de waagschaal stellen, werd er besloten dat men den dag zou afwachten om in het woud Mol op te zoeken.

Zoodra het licht was geworden, toog het troepje soldaten, met Steadily, den Rosse en Janneken, gewapend van kop tot teen, op

weg, en volgde in het woud bijna dezelfde baan, die Mol had genomen toen hij in onbedwingbaren angst op de vlucht was gegaan, achtervolgd door den soko.

Ze waren reeds een heel eind in het bosch gedrongen en hadden niets ontdekt dat hen op het spoor van Mol kon brengen, toen zij plotseling het geluid van revolvergeschoten vernamen, niet ver van de plaats waar zij zich bevonden, gelost.

Dat moest Mol wezen.

— Wie zou er nu anders in dat onbekende woud revolvergeschoten lossen, zei de Rosse. De blinkdoozen hier uit den omtrek bezitten immers zulk speelgoed niet!

Zij liepen in de richting van waar de schoten schenen te komen en vonden eindelijk hunnen reismakker weder, uitgestrekt op het wilde dier, maar bewusteloos...

Als Mol weder zijne oogen openden lag hij in de tent van den heer Steadily, en zag hij den Rosse en Janneken naast zijn veldbed gezeten.

— Mol is levend geworden! kreet Janneken.

— Mijnheer Steadily, riep de Rosse, Mol heeft de oogen geopend.

De meester kwam naar de bedstede.

— Hewel, hoe gevoelt gij u? vroeg hij.

— Zoo stijf als een plank, was het antwoord. Mijn gansch lichaam is als gebroken... Maar, ik ben toch blijde dat ik er zoo goedkoop van af kom... Ik zou thans reeds gedeeltelijk kunnen begraven wezen in de maag van dat ondie, en dat moet geene aangename positie zijn voor een menschenkind!...

— Zeg ons nu toch eens waarom ge het woud zijt ingelooopen?

— Nu ik op alles begin te verzinnen, Mijnheer, en het gebeurde zoo stilaan heel helder terug voor mijne geest oprijst, moet ik eerlijk bekennen, dat ik 't zelf niet al te best begriip... Ik kon niet slapen, ik was zeer zenuwachtig en ik wijd het daaraan dat de schrik me zoodanig heeft bevangen, dat ik niet meer wist wat ik deed.

— Ge zijt er in ieder geval goed van afgekomen.

— Dat geloof ik...

Mol greep de hand van den meester en wilde er een zoen op drukken.

Steadily trok zijne hand terug.

— Laat mij u danken, Mijnheer, omdat ge

mij zijt komen opzoeken, want als gij mij aan mijn lot had overgelaten...

— Dan zou ik niet waardig zijn den naam van Engelschman te dragen, zoo onderbrak hem Steadily en verwijderde zich.

— Ge moet veel schrik hebben uitgestaan, zei de Rosse.

— Ja en neen, antwoordde Mol, die zich zelf nu weer geheel meester was en in geen geval voor een vreesachtigen kerel wilde doorgaan.

— Ge moet ons nu toch eens verhalen, hoe alles zich heeft toegedragen. Ik begrijp er niets van.

— Luister, zei Mol, ik zal u eens van naaldje tot draadje uitleggen wat mij naar 't bosch heeft gedreven... Als de meester er u over spreekt, kunt gij het hem vertellen... U zal hij gelooven, en als ik het hem mededeel, twijfelt hij misschien aan mijne woorden.

Ik lag wakker op mijn bed, na een paar malen door de nachtmerrie bereden te zijn geweest, en allerlei wilde dieren op mij te hebben zien afkomen en mij te hebben voelen vastgrijpen door talrijke leelijke monsters.

Plots hoor ik gerucht in de kamer van den heer Steadily...

Ik spring recht.

Een revolvershot knalt.

Ik grijp mijn wapen en wil mijnen meester ter hulp snellen, als op hetzelfde oogenblik een levend wezen verscheen, wel twee koppen langer dan ik, maar veel zwaarder en breeder, geheel met een zwarten pels gedekt en een monsterachtig gelaat vertoonend, waarin twee oogen als gloeiende kolen schitterden...

— Hebt ge dat dier dan zoo goed kunnen zien? vroeg Janneken.

Mol wierp een boozen blik op den knaap en, zonder op die vraag te antwoorden, vervolgde hij zijn verhaal.

— Het beest sprong op me toe en sloeg zijne lange armen rond mijn lichaam... Ik zat als in een ijzeren band geklemd en voelde den warmen adem van het dier op mijn gelaat... Het knelde me vaster en vaster in zijne stalen armen en ik ging gekraakt, ja, letterlijk gekraakt worden, toen ik met al de kracht die gevaar en wanhoop den mensch verleenen, eene poging deed om los te komen... Met eene enkele beweging, een bovenmenschen ruk geraakte ik los en kon mijn aanvaller opzijde werpen...

— Was de heer Steadily dan gaan loopen ? zei de Rosse.

— En wij sliepen maar steeds voort, sprak Janneken, zonder iets te hooren.

— Als ge mij gedurig zoo onderbreekt, dan vertel ik liefst niets meer... Ge kunt wel begripen dat ik nu vijf minuten noodig heb, om te verhalen hetgeen op een paar seconden voorviel... Wat stond er mij te doen ?...

— Uw revolver grijpen, als ge losgekomen waart en het dier omver schieten, zei de Rosse.

Een oogenblik bleef Mol stom...

Maar zijn geest van Parijzer kwâjongen liet hem niet spoedig in den steek en hij sprak zeer kalm:

— Een oogwenk heb ik daar aan gedacht, maar gelukkiglijk dacht ik ook onmiddellijk aan u beiden, die daar op de bedstede rustten, en die gemakkelijk door een mijner kogels zouden kunnen getroffen worden...

Het dier wilde zich weer op mij werpen...

Ik diende het nog een stevigen vuistslag in het afzichtelijke gelaat toe en liep dan naar buiten.

Het monster volgde mij op de hielen.

In het kamp ging het mij terug vatten en wellicht dooddrukken.

— Uw revolver?... vroeg de Rosse, die zeer weinig geloof scheen te hechten aan het heldenverhaal van zijnenkker.

— Wel, ik moet bekennen, zei Mol, dat op dit oogenblik mijne denkbeelden een weinig verward waren. Ik gevoelde eigenlijk geene vrees, maar ik was toch zoodanig ontsteld dat ik vergat gebruik te maken van mijn wapen...

Ik ijld naar het woud...

Tusschen de boomen, zoo dacht ik, kon ik beter een middel vinden om op het dier te schieten.

— Ge herinnerdet u dan weer zoo plotseling dat ge een revolver in de hand hieldt... Nu, zoo gaat dat in een gevaarlijk oogenblik... Ik kan me dat voorstellen, spotte de Rosse.

Mol scheen het niet te bemerken en ging voort:

— Het dier liep me na, maar als ik een eind in het woud was gevluht, en ik keerde me om, was het verdwenen... Daar stond ik nu met mijn revolver...

— ...vol kogels, zei de Rosse.

— En in de duisternis ? vroeg Janneken. Ge hadt geen licht bij u ? Geene lantaren ?

— Is me dat nu eene vraag !

— Ge zoudt wel de lantaren van den heer Steadily kunnen grijpen hebben, eer ge uit de tent liept, om beter te zien waar ge het dier moest raken, als ge er op schieten zoudt !

— Zwijg, Janneken, sprak de Rosse, of we hooren het vervolg niet, en dat moet nog belangwekkender zijn, vermits Mol dan op tijgerjacht gegaan is, met zijn revolver vol kogels.

— Gijlie hebt goed te lachen, zei Mol. Ik had u op dit oogenblik eens in mijne plaats willen zien.

Het was zoo donker in het woud als in eenen inktpot en overal klonk het gehuil en het geschreeuw der wilde dieren.

Ik was er niets op mijn gemak.

Ik besloot terug naar 't kamp te gaan en keerde op mijn stappen terug.

Dat dacht ik toch, maar ik moet een verkeerden weg zijn opgegaan, want weldra werd ik gewaar, toen ik de vuren van het kamp niet bemerkte, dat ik eene slechte richting had genomen.

Eenigen tijd stapte ik naar alle zijden uit, maar gelukte er niet in den rechten weg te vinden.

Plotseling hoorde ik in de nabijheid 't gehuil van eenen tijger.

Ik bleef staan.

Het gehuil kwam nader en eer ik me goed rekenschap had kunnen geven van wat er gebeurde, bemerkte ik twee schitterende punten vóór me, die de oogen van het wild dier moesten zijn, en hoorde ik hoe het over mijn hoofd wipte.

Dat was geen plezant oogenblik.

— Ik geloof u, zei de Rosse. Gij hebt toen uw revolver gegrepen en een schot gelost op de schitterende punten, die ge nu aan den anderen kant weer zaagt flikkeren...

— Gij zoudt dat gedaan hebben, zei Mol, onbedachtzaam als ge zijt, ge zoudt uwe kogels hebben verschoten met de kans den tijger niet te raken, en als uw revolver ledig zou geweest zijn, zou het beest u vastgegrepen en gedood hebben.

— Het is waar... Nu heeft het zoo bij zich zelf gezegd: opgepast, die vervloekte kerel heeft een revolver !

— Ik weet niet wat de tijger in zich zelf heeft gezegd, antwoordde Mol bitsig, maar 't begon morgen te worden en als 't licht was heb ik geen oogenblik nog gearzeld om mijn leven te redden of het duur te verkoopen.

Met één sprong zat ik den tijger op het lijf — hoe ik het heb gedaan weet ik nog niet — en liet mijn revolver werken...

Ik ontving op datzelfde oogenblik een slag van zijn klauw op het hoofd en zooveel kracht had het dier in zijn pooten, dat ik er geheel duizelig van werd en het bewustzijn verloor...

Gij weet beter dan ik, wat er daarna gebeurd is...

— Wel, door het geluid van 't schieten op uw spoor gebracht, zijn we komen toegelopen, en wij hebben u ontdekt in eene allerzonderlingste houding. Maar, nu ge verteld hebt, hoe alles zich heeft toegedragen, komt me uwe houding niet meer zonderling voor.

— Hoedat?

— Wel, wij hebben u gevonden te paard gezeten op den rug van den tijger en uwe armen rond zijnen nek geslagen.

— Ja?... Zoo, zoo... Wel, dat zal ik vergeten zijn, maar ik zal het dier willen wurgen hebben... Ja, zoo moet het gegaan zijn... En, de tijger?

— Die was zoo dood als een doode tijger!.. Zijne huid hangt reeds op twee stokken te drogen... Hij heeft een schoonen pels...

— Ik zal hem inpakken en medenemen naar Europa... Als ze me dan niet gelooven, als ik mijn wedervaren vertel, dan kan ik de bewijzen laten zien...

— En wij zullen het komen getuigen, zei de Rosse. Niet waar Janneken?

— Zeker, was het antwoord. En meer ook nog.

— Hoe, sprak Mol? Wat wilt ge daar mede zeggen, met uw: meer ook nog?

— Wel, sprak Janneken, dat ge u niet moet inhouden, als ge er nog wat verlangt bij te hangen. Wij stemmen op voorhand in met uw verhaal, al doet ge er nog eene tijgerin en zes jonge tijgertjes bij.

Mol zei niets meer, maar als de Rosse aan den heer Steadily het verhaal van den knecht, misschien wel met eenige bijzonderheden van eigen vinding, overmaakte, glimlachte de meester ongeloofig.

— Als we ooit eens op de tijgerjacht gaan, zoo sprak hij, zenden we Mol op het dier af... Hij heeft er maar op te springen en het te wurgen!...

HOOFDSTUK XIV

WAT DE ROSSE ONTDEKT HAD

Was de leider van het gedeelte der karavaan, waarmede onze vier blanken den Congo introkken, een braaf man, trouw en verknocht aan zijnen meester, eerlijk en verstandig, de leider van het tweede gedeelte der karavaan, waarmede Daks was vertrokken, mocht juist de tegenpooter van Tarara heeten.

Deze neger had al de ondeugden van zijn ras in zich opgehoopt, want hij was een slechte kerel, ontrouw en zonder de minste toewijding voor zijnen meester, oneerlijk en dom.

Daks, die zooals wij het reeds meer gezegd hebben, veel ondervinding bezat en een menschenkenner was, had dadelijk gezien met wat voor een soort mensch hij te doen had en hij besloot dan ook uit de ondeugden van den zwarten deugnet profijt te halen.

Bij booze lieden is alles te bekomen met

geld en het was dan ook dat middel hetwelk Daks gebruikte om den neger naar zijn zin te doen handelen.

Het was niet noodig er veel doekjes om te doen, want de zwarte schobbejak scheen oogenblikkelijk te begrijpen wat men van hem wilde.

Niet de minste verontwaardiging liet hij blijken, als Daks hem mededeelde wat zijn plannen waren en hoe hij hem helpen moest.

Wel integendeel: de kerel vroeg onmiddellijk hoe hoog het loon zou loopen.

Hij had nooit op de som durven hopen, die Daks hem aanbood, en zonder aarzelen beloofde hij den blanke te dienen.

Wat er onderweg verder gebeurde heeft weinig belang voor ons verhaal.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762